

1

L'únic bo de ser a l'església era que a dins no hi feia calor. El capellà garlava pels colzes amb aquell to alhora endormiscat i percussor i jo mirava terriblement avorrit els convidats repartits entre els bancs. En coneixia a la majoria, ja que gairebé tots eren família. Oncles, avis, cosins i tot plegat. També hi havia amics de la nissaga Fortuny. Tots tan ben tibats i reeixits i negociants i botiguers i professionals lliberals. Molta pasta hi havia allà dins. A casa també hi havia un fotimer de calés però jo no en veia ni cinc. Encara que, de totes maneres, jo tampoc em podia considerar, ni molt menys, un desheretat o un pària. Vivía en una habitació tan grossa com un dúplex. I amb totes les comoditats imaginables: que si ordinador, que si sofà, que si televisió, que si vídeo, que si equip d'alta fidelitat, que si nevera sempre plena de cerveses.

Mirava sostre amunt, observava els frescos cridaners i vulgars i els vitralls horteres i certificava que aquell temple no tenia cap mena d'encant. Un casament allà era pitjor que casar-se a Las Vegas. Però el meu cosí Andreu i el carallot de la seva dona tenien un gust pèssim per tot i, per tant, no se'n podia esperar res millor.

El mestre de cerimònies ens va fer posar dempeus. Vaig ser el darrer en fer-ho després de que el Führer m'etzibés un cop al braç i digués:

—Héctor, aixeca't, mecagondéu!

L'enze de l'Andreu no sabia on s'havia ficat. Amb vint-i-cinc anys i caçat. Caçat, que no pas casat. En ben poc temps reproduiria l'espècie i aniria de casa a la feina de la feina a casa i els caps de setmana tallaria la gespa del jardí sota un sol de justícia mentre la dona escoltaria Mariah Carey o potser Céline Dion o bé es passaria les tardes, ella, al sofà veient els serials terroritzadors de la televisió catalana. De tant en tant, ell, per evadir-se, se la pelaria en silenci veient porno nord-americà sofisticat de Canal Plus els divendres de matinada.

Vaig girar el cap a l'esquerra i vaig clavar la mirada en una marranota de sinuosa melena morena embotida dins

un aclaparador vestit vermell. Duia un escot vertiginós. I tenia uns pits enormes. Em vaig mossegar el llavi i vaig sospirar. Feia tres anys que no tastava una femella, jo.

Ara els dos testimonis avançaven cap el grupet, es treien els anells de dues capsos i els deixaven sobre un coixí de vellut vermell. La dona de l'Andreu somreia de manera quilomètrica.

La mare em mirava i em feia l'ullet. Ella era l'únic ésser de la família que es podia qualificar com a humà. Al costat esquerre d'ella hi havia el Lletrat, la Mariona, la Meuca Popular i el seu titella de torn. Tots els de la família nuclear tenien parella menys jo. La meva parella més habitual era de vidre i es buidava a base de glops curts. Jo abans no bevia gaire però des que vaig llicenciar-me en Història dos mesos enrere i el Führer va iniciar una campanya de pressió psicològica per tal que em convertís en un home de profit, l'alcohol es va convertir en el meu principal aliat. L'alcohol i el meu gat negre Lumière, que dormia sempre arraulit i en secret sobre el llit de la meva habitació colossal.

Ara l'home de la toga repartia hòsties als nuvis i als testimonis. Ens va fer seure de nou. Aquesta vegada,

l'acte no em va representar tanta recança. Vaig guaitar l'altra bancada i vaig veure un tipus patibulari que em recordava al Harvey Keitel de "Teniente corrupto". El protagonista de la pel·lícula era un poli catòlic que després de forçar prostitutes i drogar-se fins les pestanyes robant la droga als camells més miserables es confessava en una església no gaire més esplèndida que en la que em trobava en aquell matí de setembre. Una pel·lícula bona encara que un pèl massa sòrdida, pel meu gust. Vaig concloure que la primera peli que jo dirigís tindria una mica més de sentit de l'humor.

Vaig tornar a recordar, un cop més, el Pop Festival que feia tan sols unes setmanes s'havia celebrat al parc de Can Solei de Badalona. Un dia sencer de música fantàstica al centre de la ciutat. Havia estat curiós i excitant veure els Sonic Youth, a Paul Weller, a El Inquilino Comunista, a Los Enemigos o a les Babes in Toyland tocar a aquells immensos patis i pinedes en els que havia jugat futbol, a fet amagar o al pot quan era ben petit. Música a tot drap, riuades de gent amunt i avall, parades amb samarretes i discos, barres de bar en les que havia aniquilat una infinitat de cerveses i noies precioses

arreu em van fer pensar que en la nostra avorrida ciutat encara hi podien passar coses sensacionals. Un festival de música independent a deu minuts del soporífer Masram. Tot un luxe inèdit que vés a saber quan es tornaria a repetir. Vaig tenir un sobresalt d'esperança: mancaven tres dies per les festes de la Mercè i hi hauria un grapat de concerts gratuïts al Moll de la Fusta, a la Plaça Reial i al Palau dels Esports. Amb una mica de sort podria encadenar la imminent borratxera del casament amb la que agafaria a les festes de la capital mentre veuria als Lagartija Nick, als Lush o als Ama Say. Cap dels amigots, ni en Tornavís, ni en Jonathan, ni en Gustau, vindria amb mi, ells ja havien complert, i per molts anys, el seu límit musical a Can Solei, però em vaig consolar en recordar que la Ruth tindria festa a la ràdio i m'hi duria en cotxe.

Vaig aterrar de manera abrupta. Ara tot quisiqui entonava el pare nostre.

—Héctor, resa, mecagondéu! —va fer el Führer.

Jo no sabia resar. Ni ganes. Però ell tampoc ho feia. Li suava el front i es gratava el clatell. Sempre estava incòmode als casaments, als batejos i a les maleïdes

comunions, l'home.

Ell duia un traje de tres parells de nassos. El millor de la botiga. Jo m'havia resistit a posar-me corbata tot i les seves ordres. La mare, com sempre, em va fer costat i vaig poder sortir de la casota del Masram tan sols amb uns discrets pantalons de cotó beix, un polo verd de màniga curta i una americana negra descordada.

De sobte va sonar un orgue tronat. Reproduïa les notes del Virolai. La pràctica totalitat de la concurrència es va aixecar i es va posar a cantar amb emoció per sobre la melodia. Vaig tombar el cap. Des del pis superior va caure una immensa senyera. Les portes de l'església es van obrir de cop i volta i una colossal ventada va envair el temple. La bandera va sortir volant i va anar a parar sobre els caps i les espatlles dels assistents de les darreres files. Es van escoltar crits de sorpresa, murmuris i algun que altre insult mentre la tela s'agitava d'una banda a l'altra sobre els moviments nerviosos dels convidats. Jo vaig esclatar a riure. Només quatre gats continuaven entonant el Virolai. El Führer tampoc va poder evitar de deixar anar una sonora riallada.

—Mira quina cara que fot el capellà —em va dir a cau

d'orella.

Era el primer cop que el veia rient en lustres. Aquest detall em va alegrar i també sorprendre. De seguida, però, es va posar seriós, va retocar-se el nus de la corbata i es va escurar la gola.

L'orgue havia deixat de tocar abans d'hora. El sacerdot va intentar fer una penosa broma celestial sobre l'incident i els més carques i pilotes li van riure les gràcies. Jo seguia mirant enrere. Uns quants tipus decidits van enretirar la bandera i la van plegar al costat de la porta. Molts assistents a la cerimònia s'havien despentinat de mala manera i es retocaven els cabells. Tot plegat em va semblar, simplement, sensacional. Com un bon gag per una comèdia.

La gent, poc després, anava desfilant cap el pati. Somreien com hienes que, d'altra part, era el que eren. A fora hi faria una calor de mil dimonis i el fotògraf començaria a fer la feina, els més sociables repartirien piles d'arròs i es formarien grupets que parlarien dels èxits a la feina, dels fills que estudiaven màsters a la Sorbona i dels néts que ja començaven a caminar.

Vaig dirigir-me cap la sortida. Un tipus amb somriure

gratuït, efectivament, repartia arròs. Jo vaig enretirar les mans i una pila de grans van caure sobre el terra de pedra. El noi va encongir les espatlles i jo li vaig picar l'ullet.

Vaig buscar la marranota de l'escot vertiginós amb la mirada. Fumava al costat d'un grupet de personatges aparentment perfectes. No era el moment per intentar res, doncs. Provaria de dir-li quatre foteses al restaurant quan ja m'hagués begut el còctel, el vi, el cava i un parell de cubates.

Aquella era l'església de l'Alegria. A pocs metres hi havia el cementiri. Només calia que possessin un edifici de criminals oficines amb taules i ordinadors entremig dels dos llocs i ja tindriem l'existència solucionada. Néixer. Casar-se. Pencar. I dinyar-la.

La marranota encadenava els cigarrets. Aquella pitrera era extraordinària. Ara xerrava amb dues noies més aviat lletjotes que jo no havia vist mai. Vaig veure els empleats de la botiga i vaig tornar a esbufegar. Tots tan estirats. Vestits de vint-i-un botó. Enclenxinats. Engominats. Elles que semblaven meuques de luxe. Ells, crupiers de casino exclusiu. La botiga de roba de marca. Bé, el

Führer en tenia quatre de botigues de roba de marca. Totes a la zona del centre de Badalona. Hi venia pantalons de vint-i-cinc mil pessetes i camises que no baixaven dels quinze papers. El Führer va muntar un bon sidral quan vaig decidir matricular-me a Història enlloc de seguir els passos de la Meuca Popular que va cursar direcció i administració d'empreses i que, a hores d'ara, ja dirigia bona part del cotarro. Ella votava el Partit Popular i havia convertit a la fe casposa al pobre titella recalcitrant, que, no massa temps enrere, havia arribat a simpatitzar pel MDT. Fins i tot es ventava de que en l'operació de detenció d'independentistes dels Jocs Olímpics l'havien anat a buscar. Però allò no s'ho creia ni ell.

—L'Aznar és el millor president que podríem tenir els espanyols —bavejava ara.

Ella se'm va acostar.

—T'ho deus passar bé, Héctor, oi? —va fer en to burleta.

—Gens. Perquè ho dius?

—Perquè és festa. Avui no t'has de preocupar per buscar feina.

La vaig mirar de dalt a baix. Bronzejada d'UVA. Mocador Hermès al voltant del coll. Camisa blau cel.

—No em mengis l'olla, vols?

Va somriure de manera insultant. Se li va acostar una parella encara despentinada amb aires de círcol eqüestre, els va abraçar de manera hipòcrita i tot seguit se'm va acostar.

—Mai de la vida seràs director de cinema —va afegir mentre em copejava amb suavitat l'espatlla—. Acabaràs treballant per mi a la botiga. Temps al temps.

Li vaig clavar una bona empenta, va fer dues passes enrere i va caure de cul a terra. El ninot la va recollir, és clar. Dues dotzenes llargues de convidats la miraven. La marranota del vestit vermell reia. La meva germana se'm va acostar encesa però el ninot la va poder contenir.

—Ets patètic! —cridava.

Jo no volia altra cosa al món que estudiar cinema a l'Escac. Ho vaig descobrir a tercer de carrera, quan en Fermin Tavera, un company del cineclub que muntàvem a la facultat, me'n va parlar. La matrícula valia un milió de peles.

—Ara ja has començat aquest fàstic de llicenciatura —

em va dir el Führer—. L'acabes, busques feina i quan et puguis guanyar la vida pel teu compte estudia el que vulguis. Jo no penso donar-te ni un ral per continuar perdent el temps.

Així va anar la cosa. El meu motor vital, en aquells mesos estivals d'atur post-universitari, era somiar en poder tenir diners per, algun dia, aprendre a dirigir una cinta. Tal com, anys enrere ho havia fet el mestre Billy Wilder i ara ho feien Woody Allen, els germans Coen, Jim Jarmusch o Quentin Tarantino. Entrar a aquella escola em semblava el camí més factible per poder fer-ho. Jo no treballava a cap videoclub, ni coneixia a cap productor ni tampoc tenia cap mentor que m'expliqués els secrets del setè art, per altra banda.

L'oncle Joaquim seia a un marge de la petita plaça i fumava un puro de mil dimonis. M'hi vaig acostar. Des d'allà es divisaven les vinyes, els terrenys secs, el poble de Tiana i també el mar.

—Espero que tu no siguis tan imbècil com aquests dos pardals —va dir només en veure'm.

—No pateixis per això, oncle.

—Tu procura cardar el màxim i treballar

l'imprescindible. Ja ho fas?

—Cardar no gaire que diguem.

—I pençar?

—Tampoc.

—Doncs ja tens mig camí fet.

Es va escoltar un xivarri festiu de crits i visques. Els dos nuvis sortien del temple i la multitud exultant els ruixava amb granets de cereal blanc mentre aplaudien.

—Una mica més i vomito quan han fet caure la bandera —va fer el meu oncle—. Encara que després m'he trencat de riure quan ha sortit volant i ha caigut sobre la massa piadosa. Més d'un i més de dos m'han mirat amb mala cara. Els hauries d'haver vist a tots plegats sota la tela. Ha estat divertit, eh, Héctor?

—Ja ho crec.

—Fins i tot han deixat de tocar aquella cançoneta dels nassos.

—Sí. Ha estat fantàstic. Que t'hagués agradat escoltar enlloc del Virolai, oncle?

—El soroll dels coberts tallant un bon entrecot de vedella. Això sí que és poesia pura. Trigarem gaire en anar al cony de restaurant?

—Espero que no.

—Millor.

Em va mirar somrient.

—Oncle, coneixes a aquella noia d'allà? La del vestit vermell que porta aquell escot tan bèstia?

—No sé qui és. Te la vols repassar, oi?

—Seria un bon plan, sí.

—Espera't a les postres. Ja anirà ben trompa. Però procura avançar-te a l'hora dels balls. No deus ser l'únic que li ha posat la vista a sobre. Té tota la fila de ser una fera salvatge.

Vaig riure. L'àvia Mercè s'acostava cap on érem nosaltres. Es ventava de mala manera i tenia les galtes suades.

—T'has avorrit gaire, Héctor?

—Bastant, àvia, bastant. Tots els casaments són iguals. Sort que a l'església s'hi estava fresc. I sort també de la conya de la senyera.

—Això sí.

Va picar-me l'ullet i em va fregar el braç.

Van començar a arribar parents de totes les edats i condicions. Afalagaven l'àvia de mala manera, els molt

hipòcrites. Ningú l'acompanyava al passeig marítim ni la visitava al pis del Masnou els dimecres a la tarda ni escoltava les històries apassionants d'amor que hi havia hagut entre ella i l'avi Jaume. A ningú li cuinava aquells deliciosos roscos fregits amb llimona i ruixats de sucre. En canvi desitjaven en secret que es morís ben aviat i els deixés els quartos i el pis en herència.

Unes quantes estones de tedi més tard, sota un sol abrasador, vam començar a desfilat amb els cotxes. Jo em vaig encabir en el vehicle de l'oncle Joaquim. Anàvem tots dos amb l'àvia. Ells parlaven i a mi em va posseir un sobtat atac de son. Em vaig adormir de seguida al seient del darrere. Vaig somiar que matava la Meuca Popular tot clavant-li un bolígraf a l'ull.

—Nano, ja hi som! —va fer l'oncle de cop.

Em vaig despertar suat i confús.

El restaurant era fabulós. Al pati hi havia una col·lecció d'automòbils vells ben llucnts i restaurats. La gespa feia olor d'haver estat tallada i hi havia palmeres petites, iuques i cactus espectaculars. Els cambrers anaven i venien amb safates plenes de còctels ataronjats mentre una banda de jazz instrumental interpretava melodies

suaus pròpies de fil musical d'ascensor. Els convidats formiguejaven amunt i avall i em metrallaven a preguntes molestes. Que si quins plans de futur tens, que si seràs professor, que si entraràs a la cadena de botigues, que si tens xicoteta ja. La majoria d'enzes em mirava amb condescendència i semblaven del tot cofois de comparar-se amb la meva petitesa. Jo no em veia en cor de badar boca davant tanta agressió verbal. Per motivar-me, però, recordava de nou el vespre de febrer de l'any passat en que Fernando Trueba pujava a l'altell del Teatre Kodak de Los Angeles per recollir l'Oscar a la millor pel·lícula estrangera.

—M'agradaria creure en Déu per donar-li les gràcies, però jo només crec en Billy Wilder —havia dit.

Vaig pensar que al director madrileny també li deurien haver passat la mà per la cara en més d'una ocasió. Jo, ara, entre còctel i còctel, intentava memoritzar quin seria el meu primer discurs d'èxit professional. Quan més gent em veïés, més gran seria la plantofada al bell mig del rostre de tots aquells capsigranys que mai havien sentit a parlar de Billy Wilder i les seves monumentals pel·lícules.

Per anar fugint de tal ambient opressiu, me'n vaig beure tres, de copes. Pujava de seguida, aquell beuratge. Les neurones em feien guspises i reia sense haver de riure. La marranota del vestit vermell era al peu d'un cirerer i em mirava de manera descarada. De tant en tant se li acostaven borinots que despatxava amb rapidesa. A mi el cor se'm girava cada vegada més però encara no em veia en cor de dir-li res. Havia de beure bastant més.

M'havia tocat seure a la taula amb els cosins de Salamanca. Em van caure els pebrots a terra. Eren avorrits. Abstemis. De dretes. I absolutament incultes i insensibles. Seria un veritable suplici.

No vaig fer altra cosa que menjar i beure mentre ells parlaven de la suposada grandesa de la pàtria espanyola.

—¿Por qué los catalanes os empeñáis en hablar en otra lengua? —preguntaven els necis.

Jo no treia els ulls del plat i de la copa. El menjar era exquisit. Vaig dringar-me quatre o cinc copes de vi blanc, tres de negre i, a les postres, després que els nuvis tallessin el pastís il·luminats per un estúpid i grandiloqüent focus blanc, vaig beure tres copes de cava seguides. Després van caure dos cubates.

Anava ben torçat. Vaig incorporar-me per anar al lavabo i, allà, dues taules més amunt, la marranota del vestit vermell em mirava de fit a fit. Em va somriure i es va aixecar. Caminava cap a mi i jo m'imaginava que tots dos érem a l'entrega dels Premis Goya mentre tota la professió ens mirava.

—Anem a fer una copa a la barra lliure? —em va demanar amb una veu estranyament greu.

Vam privar de mala manera mentre sonaven les pitjors cançons del món i els convidats perdien els papers ballant amb les camises suades, les corbates lligades al front o els escots descordats. Era lamentable. Però jo explicava a la Jessica, així es deia, l'argument i els millors gags de “Uno, dos, tres” i “Con faldas y a lo loco”. M'enlluernava jo mateix amb una xerrameca inaturable sobre els diàlegs aguts i amb doble sentit dels personatges de Billy Wilder i ella semblava realment fascinada. La noia no havia passat de veure les seqüeles de Rocky en còpies pirata en VHS però de totes maneres m'escoltava. Li mirava el vertiginós escot i el moviment sinuós dels seus pits que s'agitaven cada vegada que la feia riure. Trempava. Pensava que li petonejava el coll,

que li llepava els mugrons, que li acariciava les cuixes calentes i la meua voluntat es doblegava en certificar que, potser, aquella mateixa nit, posaria fi als meus tres anys d'abstinència sexual compartida. De tant en tant, anava a orinar. I les copes anaven baixant per la meua gola mentre veia com el Führer encapçalava una esperpèntica i riallera conga.

En tornar del meu quart o cinquè viatge al lavabo, em vaig adonar que la Jessica havia desaparegut. També duia una trompa considerable, la noia. Vaig decidir no moure'm del lloc i provar de localitzar-la amb la vista. Però les taules i les tovalles i els caps de la gent se'm movien com en un carrusel. No hi havia manera humana de trobar-la. Hi havia molt de fum. Em ploraven els ulls. La música, si és que allò es podia qualificar com a música, sonava a un volum infernal. Un cambrer es va aturar al meu costat.

—Senyor? —va fer.

—Pssí.

Em mirava i s'escurava la gola. Semblava prou nerviós.

—La... la senyoreta del vestit vermell m'ha dit que li digués que l'espera al lavabo.

El món sencer se'm va centrifugar. El noi va marxar després de donar-me un amable cop de mà a l'espatlla. La sang em bullia. A pocs metres, asseguda en una cadira hi havia l'àvia Mercè mig endormiscada. Vaig pensar que la seva història d'amor amb l'avi Jaume poc deuria haver tingut a veure amb aquell descarat flirteig etílic nupcial. Vaig escurar-me la gola i vaig fer via cap el lavabo. Em vaig aturar, atacat de nervis, davant del de les dones. Vaig treure el cap a dins. N'hi havia dues que parlaven davant el mirall. Em vaig esperar durant una estona que, segons com es mirés, podia ser molt curta o massa llarga. A la fi, elles van marxar i jo vaig entrar. Em sortia el cor per la boca. I tremolava. Vaig acostar-me a les portes dels vàters i vaig trucar tímidament. No va respondre ningú. A la fi, vaig decidir-me a obrir-les. Eren tots buits. De sobte, la bufeta em premia de mala manera. Em vaig disposar a evacuar just en el moment que vaig escoltar un xiscle de dona. Em vaig cordar de cop i volta i vaig sortir a tota pressa. M'orinava de manera bestial i tot se'm movia davant dels ulls.

Vaig entrar al lavabo d'homes a tota pressa. Els tres urinaris estaven ocupats. Vaig obrir la porta del primer

vàter i, davant meu, vaig veure, astorat, com la Jessica orinava de peu dret amb l'eina a les mans. Es va tombar, va encongir les espatlles i va dir:

—Ningú és perfecte, oi?

Una capa de pintura negra em va tenyir de sobte el cervell. Vaig esbufegar. Era el moment idoni per trucar els amigots, anar a la discoteca i continuar bevent fins que es fes de dia.